

donant-li un nou matís, el pare com a personatge donant el seu consentiment. S'ha invertit la visió francesa donant-li un aspecte positiu, característic d'una relació amorosa estable.

Conclusió:

Des d'un punt de vista sociològic, tots estos canvis són significatius i parlen a soles de la mentalitat no tan sols dels covarxins de l'època sinó també del que es respirava a principis del segle XX a Espanya. Una mentalitat més conservadora i menys liberal.

Així, s'han eliminat les actituds d'agressivitat, de conflicte i de càstic, del ser humà que pren la llibertat de pensar i de resoldre els seus problemes de forma independent i conscient. S'esborra este aspecte d'home lliure.

Es nota la semipresència de la moral catòlica i de l'església. I, com el Quixot, ens trobem en la situació que sense buscar-la amb l'església ens hem trobat.

El tema de l'alcohol també desapareix, ja s'ha comentat anteriorment la diferència en este aspecte entre els dos països.

L'aspecte de pare també s'ha modificat, la figura de respecte i d'autoritat domina en la versió covarxina. El canvi de

negatiu a positiu, es posa en evidència.

Però sense dubte lo que hem de recordar, és la tasca d'haver depurat el text per guardar l'essencial que era la partitura i el ball. Hem de valorar com els covarxins que partien per guanyar diners i millorar la seva situació econòmica, portaren, d'amagat en el seu bagatge, una part de patrimoni, de tradició oral, i de música. Ja que per molt dur que siga l'haver d'immigrar cap a l'estranger, un sempre viatja amb la seua sensibilitat i és acompanyat de la seua cultura.

Per això no sols van copiar la cançó sinó que la personalitzaren al gust d'ells i guardaren lo que els pareixia important i que era la part de goig i de plaer. Tot allò que encara avui és palpable.

Només cal fixar-se amb la gent que balla, perquè cada estiu es repeteix amb la mateixa naturalitat, amb la mateixa màgia. Són els balladors de sempre, o els nous arribats, o los que són de fora... dóna igual, balle qui balle, tots ho sentixen, tots ho experimenten... És la mateixa llum que brillava en els ulls d'aquella parella de Pinet quan, al sentir les primeres notes de música, van recordar els moments de la seua joventut. El goig de trobar de nou esta partitura que ja no se toque, ni se balle en els seus pobles i de la que gaudim cada any gràcies als covarxins que van anar a veremar.

